

maar dat moest later worden gecorrigeerd. Opvallend was het relatief talrijke voorkomen van de Bleke grasmot dit jaar (2018). De meeste waarnemingen zijn gedaan in augustus dit jaar. Mogelijk is de hete zomer hierop van invloed geweest. Even opvallend is afwezigheid van de tamelijk algemeen geachte Streepjesgrasmot *Crambus pratella*. Mogelijke verwarring met de Vroege grasmot blijft niet geheel uitgesloten. Toch maar eens beter opletten komend jaar.

Wat deden de Veenhooibeestjes in 2018? Judith Bouma

In 2001 werd een speciale monitoringroute uitgezet door de Vlinderstichting in samenwerking met de beheerder van het Fochtelooërveen, Natuurmonumenten. Zelf loop ik deze route met veel plezier sinds 2003 tijdens het vliegseizoen van dit bijzondere, zeldzame, zandoogje. Het gaat overigens niet zozeer om de exacte aantallen, maar om de toe- of afname. Dit krijg ik door jaar in jaar uit consequent dezelfde telmethode te gebruiken. De gegevens met de datum, temperatuur, windsnelheid, bewolking, tijd en tijdsduur van het monitoren én de aantallen in de zes transecten, voer ik in het zogenaamde Meetnet van de Vlinderstichting in. De waarnemingen buiten de uitgezette transecten voer ik in bij Telme.nl. De applicatie om waarnemingen in te voeren werkt niet handig, omdat de waarnemingen niet voor of naast mijn voeten plaatsvinden, maar ook meters van mij vandaan. Op de plattegrondjes die ik meeneem, plaats ik een stip op de vlieglocatie van elk waargenomen Veenhooibeestje. Deze stippenkaarten gaan naar Natuurmonumenten voor het juiste beheer. Er vindt een verplaatsing plaats van de oorspronkelijke bronpopulatie van zestien jaar geleden. Dit betekent dus dat er óf geen waardplant te vinden is, óf geen nectarbron óf dat het tientallen meters verderop aantrekkelijker geworden is.

Het record aantal Veenhooibeestjes gezien op één dag in 2014 (538! exemplaren) werd dit jaar helaas niet gehaald, ondanks de hoge verwachting van mijzelf voor dit jaar. Het is uiteindelijk geen slecht jaar geworden voor de Veenhooibeestjes, zie fig. 1 en fig. 2. De jaarlijks wisselende aantallen kunnen veel oorzaken hebben, het weer vooral: té nat, té koud, té veel gekwakkel in de winter (nadelig voor de rupsen), té veel harde wind, té veel bewolking en zo zijn er nog veel meer vermoedelijke oorzaken te bedenken.

In deze afgelopen zestien jaar zie ik een enorme toename van fotografen, uit alle hoeken van het land, die een foto van een Veenhooibeestje willen 'scoren'. Ze werken duidelijk lijstjes af van dagvlinders, naast libellen, reptielen en vogels. En dan realiseer ik me dat ik in de loop van deze jaren al bijna 10.000 Veenhooibeestjes zag! Maar, een enkele kreeg het genoeg een fotomodel te mogen worden. Veenhooibeestjes, ze zijn en blijven 'sinniche' beestjes, bij bewolking vliegen ze niet, bij een zuchtje wind blijven ze ook graag in de pollen gedoken en een te lage temperatuur is uit den boze.

De eitjes van de Veenhooibeestjes worden in de vroege zomer afgezet in Eenarig wollegras, de onvolwassen rupsjes overwinteren diep in de pollen. Zodra het wollegras weer gaat groeien in het voorjaar, zullen ook zij verder gaan met eten, verpoppen en ontpoppen. En dan kom ik weer op de proppen! Ik ben alweer benieuwd naar het volgende jaar ...

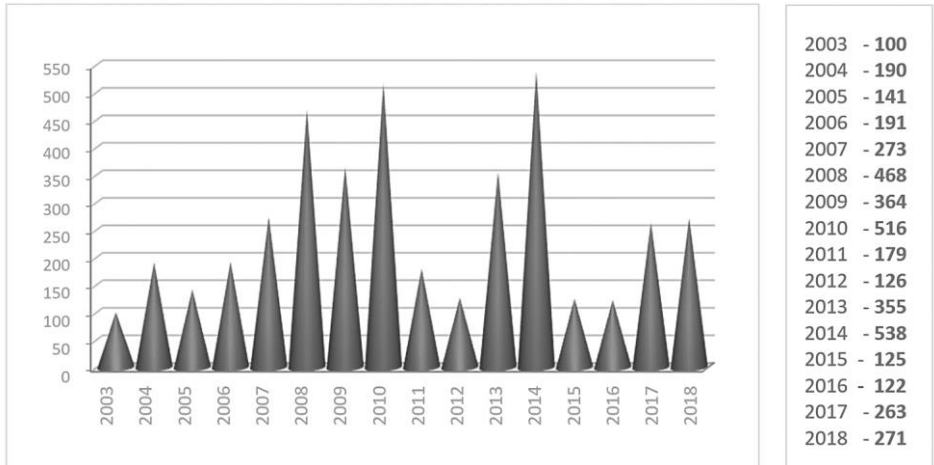

Fig. 1 Totaal aantal exemplaren per jaar

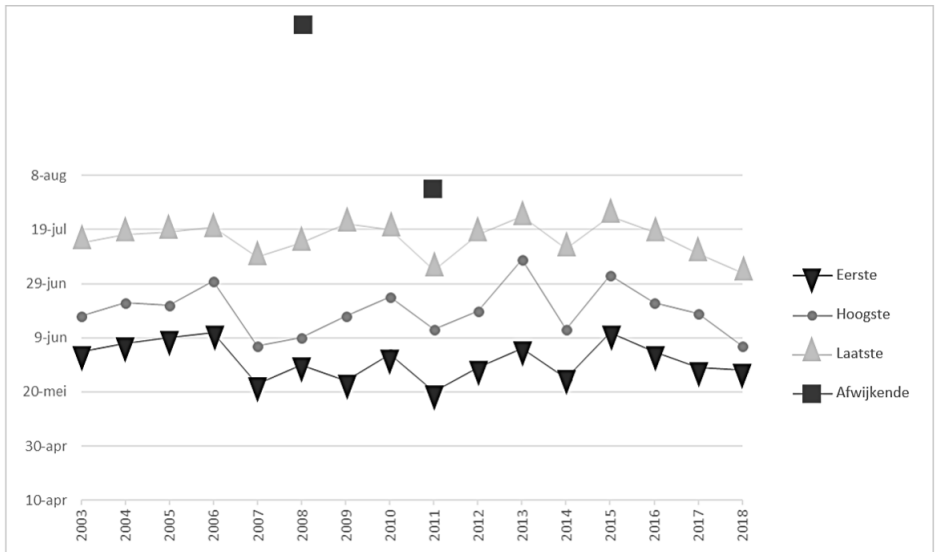

Fig. 2 Eerste, hoogste, laatste en afwijkende waarneming per jaar